

5 de maig de 1945: un destacament de l'exèrcit dels Estats Units allibera Mauthausen. La foto la va prendre un militar: Donald R. Ornitz.

ENTREVISTA | Joan Bta. Nos Fibla Supervivent dels nazis

‘Recordo molts cadàvers enganxats al filat electrificat’

JOAN B. BELTRAN REVERTER

La data del 6 d'agost de 1940 ha quedat marcada a foc en la memòria dels pocs supervivents espanyols, catalans i tarragonins de la crueltat del nazis. Va ser el dia en què foren internats

PERFIL | El canareu Joan Bta. Nos Fibla fou alliberat del camp de Gusen el 22 d'agost de 1941 en ser reclamat per l'ambaixada d'Espanya a Berlín a petició del mateix Ramón Serrano Suñer, aleshores ministre d'Exteriors del govern de Franco i que tenia família a Alcanar.

dia a foc en la memòria dels pocs supervivents catalans i tarragonins de la crueltat del nazis. Va ser el dia en què foren internats

termini austríac de Mauthausen. El 24 d'agost de 1941, dos mesos després que el seu pare Josep i la seva mare i la germana i la germana, al poble de naixer, Alcanar.

de l'exili a

del poble uns dies abans que el tífus i vaig entrar a l'hospital. Al final, vam fer refugiats

er cap a

que ens retornava, però no vam poder carregar a un camió i després vam ser tancats en vagons sense aïllament i sense alimentació

guarda de Gusen?

l'ambaixada d'Espanya a Berlín a petició del mateix Ramón Serrano Suñer, aleshores ministre d'Exteriors del govern de Franco i que tenia família a Alcanar.

Joan Bta. Nos Fibla, a casa seva a Alcanar. FOTO: JOAN REVILLAS

camp. Era una manera de suïcidar-se per no haver de patir tant.

– Quin era el dia a dia al camp de concentració?

– Dormíem en barracons amuntegats i compartint les mantes. Al l'estiu feia molt calor i a l'hivern molt de fred. Nevava molt sovint. Per entrar en calor, fregàvem la roba per a donar-li escalfor al cos. Tots els presoners anàvem vestits igual, amb els pantalons i camisa a ratlles.

‘No, no nos rentàvem. Les dutxes no existien per a nosaltres’

‘Pensava que no en sortiríem. Del camp de concentració no sortia ningú amb vida’

– Quins treballs havien de fer?

– El treball era molt dur. Portàvem pedres de la pedrera de Mauthausen. Hi havia presoners que no aguantaven l'es-

migdia, un plat de remolatxa. I a la nit, un tros de pa sec.

– I la higiene? Com se rentaven?

– No, no nos rentàvem. Les dutxes no existien per a nosaltres. Només quan hi havia infeccions. Llavors ens feien formar al mig de la plaça, despullats, i amb unes mànegues ens tiraven aigua.

– Com se podia suportar tanta duresa?

– T'acostumaves. Quin remei tenies només que acostumar-te. Només pensaves en passar el dia. Una vegada ens van tindre 24 hores formats a la plaça del camp mentre un oficial alemany ens parlava, però jo no entenia res.

– I va pensar en sortir d'allí?

– No. Pensava que no en sortiríem. D'allí no sortia ningú en vida.

– Però vostè sí que en va sortir?

– No m'ho creia. Un dia del mes d'agost me van cridar i me van dir que marxava a casa. Resulta que Ramon Serrano Suñer, que tenia família a Alcanar, em va reclamar. D'allí me van portar a una presó de Berlín i, en companyia d'una altra persona jove com jo, vaig fer cap a la presó de Sant Sebastià.

El seu pare?

l'exèrcit nord-americà alliberessin el camp.

A Alcanar, la núvia, amb 25 anys d'edat, seguia mantenint la il·lusió i l'esperança amb la tornada a casa del seu estimat, però no tardaria gaire en saber-ne la dolorosa notificació de l'ambaixada alemanya a Madrid.

Seixanta-cinc anys després d'aquells fets, amb motiu de la presentació del meu treball sobre *Els republicans d'Alcanar als camps d'extermini nazis*, una familiar directa de Josep Gras em va explicar qui era aquella noia que havia estat esperant durant tants anys la tornada del seu estimat. Li deien Maria Reverter Forcadell. Era ma mare, però era tard, massa tard per a parlar amb ella i que m'ho contes tot. Feia deu anys que una desgraciada malaltia se l'havia emportat.

La gran majoria de republicans espanyols, entre ells els de les comarques de Tarragona, no podent tornar a Espanya, es quedaren a viure a França, on referen la seva vida lluny de la terra que els havia vist naixer i per la qual varen lluitar i patir una gue-

memòria dels pocs supervivents catalans de la crueltat del nazis. Va ser el dia en què foren internats

El 24 d'agost de 1941, dos mesos després que el seu pare Josep i la seva mare i la germana i la germana, al poble de naixer, Alcanar.

Joan Bta. Nos Fibla, a casa seva a Alcanar. FOTO: JOAN REVILLAS

El 24 de gener de 1941, dos mesos després que el seu pare Josep i la seva mare i la germana i la germana, al poble de naixer, Alcanar.

– Què recorda de França?

– Varem sortir dies abans que el tífus i vaig entrar a l'hospital. Al final, vam fer refugiats

– Com varen fer a Mauthausen?

– Ens varen dir que havien arribat a Espanya i que havien estat a Angulen d'estar molt temps a Angulen.

– Quin recorda de Mauthausen i

– De Gusen tin